

stemmelserne her blive mindre effektive, naar man, som det ærede Medlem mente, skulde nøjes med at straffe en af Brænderifolkene for en formentlig ved ham foranlediget Fortrivden af et Toldsegl; thi Tabet, der kan foranlediges for Statskassen derved, og Fordelen for Brændevinsbrænderen, der kan uledes deraf, vil ikke staa i noget ret passende Forhold til den Straf, som man vil kunne paalægge et Individ for en Uagtsomhedsbehandling.

Flere ærede Medlemmer have udtalt sig om Størrelsen af Brændevinsbeskatningen, og jeg tror ikke at tage feil i, at i det Hele taget har man snarest været af den Formening, at den foreslaaede Afgift var for lav. Der er ialtsald Ingen, som har udtalt sig om, at den skulde være for høi. Jeg har troet, at det af Hensyn til samtlige Forhold vilde være rigtigt at blive staaende ved at foreslaa det, som dog maatte anses for at være muligt at gennemføre. Skulde det vise sig, at en højere Sat skulde tiltale Rigsdagen i dens Helhed, saa skal der fra min Side absolut ikke være Noget tilhinder for at modtage den deraf flydende forøgede Indtægt for Statskassen, saameget mindre som det jo er givet, at man derved vilde blive sat istand til at indrømme videre gaende Lettelser paa andre Punkter, hvor saadanne muligvis af den samlede Rigsdag kunde anses for at være nyttigere eller nødvendigere. Men, som sagt, jeg har af nærliggende Hensyn anset det for rigtigt at blive staaende ved det meget moderate Forslag om 25 Dre pr. Pot 100 Graders Spirit, hvilket jo endog er lidt mindre end det, som man har forudsat, at Afgiften pr. Pot Brændevin skulde være, nemlig omtrent $11\frac{3}{4}$ Dre pr. Pot 8 Graders Brændevin istedetfor, som forudsat, 6 β. = $12\frac{1}{2}$ Dre pr. Pot. Alene en Forhøielse fra $11\frac{3}{4}$ Dre til 12 Dre vilde jo give en ikke ubetydelig forøget Indtægt, men jeg har troet det rigtigt at blive staaende ved dette moderate Forslag. — En særlig Indvending er gjort mod Lovforslaget af det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Harald Hansen), nemlig den, at han fandt det uretfærdigt, at man vilde tilstaa en mindre Rarumsbeskatning for de slettest drevne Brænderier, Noget, som altsaa kunde synes at være en Præmie paa slet Drift. Det maa jo erindres, at det kun er i en kort Overgangstid, at denne Nedsættelse overhovedet skulde kunne finde Sted, nemlig i 5 Aar. Den skulde ikke være vedvarende, men kun gjælde for de første 5 Aar. Men dernæst ønsker jeg at gjøre opmærksom paa, at denne Bemyndigelse til at kunne foretage Nedsættelsen ønskes givet for ikke at blive nødt til at være uretfærdig imod dem, som med deres bedste Villie ikke kunne komme ind paa Produktbeskatningen, og hvor sandsynligvis Forberedelserne til Produktbeskatning vilde kræve længere Tid og betydelige Udgifter. Det forekommer mig altsaa ikke, at det kan be-

tegnes som en Uretfærdighed mod de bedre stillede Brændevinsbrændere, at man vil søge at faae denne Bemyndigelse til at nedsætte sig; men det forekommer mig, at det i Virkeligheden maa betegnes som en Bemyndigelse, der søges for at kunne fyldestgjøre et Billighedstrav fra dem, der ikke i Dieblisset kunne gaa ind under Produktbeskatningen, og som sandsynligvis ville behøve længere Tid for at forberede sig dertil eller indrette sig derpaa.

Hovedindvendingen mod det foreliggende Forslag er jo imidlertid fremkommen fra det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (Brach), idet det ærede Medlem gjorde gjældende, at den nugjældende Beskatningsmaade — jeg forstod i alle Henseender — havde Fortrin fremfor den, der var foreslaaet indført ved Lovforslaget. Det ærede Medlem vilde i ethvert Tilfælde ikke godkjende Nigtigheden af nogen af de Grunde, der vare anførte for at skifte System. Det forekommer mig, at naar man vil danne sig en Mening om, hvilket af de to Systemer der vilde være det rette at slutte sig til, maatte Betragtningen nødvendigvis dele sig i to ganske bestemte Grupper; den ene af dem er den, der slutter sig om det Spørgsmaal, hvilket af Systemerne der i nationaløkonomisk Henseende er det helbigste, og den anden er den, hvilket af Systemerne der er det rigtigste af fiskale Hensyn. Hvad den første angaar, da er det anført til Fordel for Rarumsbeskatningen, til Fordel for det gamle System, at deri ligger en stærk Opfordring for Producenten til at udbringe det størst mulige Kvantum af Rarummet. Sa, det er ganske rigtigt, men det forekommer mig ikke, at man er berettiget til med samme Sikkerhed at gjøre den Slutning, at det er et nationaløkonomisk Tab, naar der ikke af en Lønne Rarum udbringes det størst mulige Kvantum af Spirit. Det ser jeg ikke; i en Henseende kan det, forekommer det mig, bestemt modsiges. Det er jo givet, at det Kvantum Spirit, der kan udvindes af en Ld. Rarum, heror ikke blot paa den Dygtighed, hvormed Forretningen drives, paa Fuldkommenheden af Apparater og Driftsherrers Dygtighed, men det heror jo ogsaa paa, hvilke Stoffer der benyttes til Produktionen, for at det størst mulige Kvantum Spirit kan udvindes, om der anvendes et Raastof, som er rigt paa de spritgivende Emner. Det er forstaaeligt. Men det turde dog vel stille sig saa, at det ikke altid kunde betegnes som nationaløkonomisk rigtigt at bruge til Spiritudvinding netop disse fuldkomneste Raaoffer. Derfor Rarumsbeskatningen virker i den Retning — og jeg tror, at det ærede Medlem, der udtalte sig, anerkjendte, at det nu kun kunde lønne sig at anvende det bedste Raastof til Sprittilvirkningen — ser jeg ikke rettere, end at dette i mangfoldige Tilfælde maa betegnes som et nationaløkonomisk Tab, da der absolut kan udvindes ligesaa god Spirit af langt ringere